

[Bernhard Baunsgaard.]

komme ud af denne situation. Jeg er skuffet, men håber, at fru Grethe Fenger Møller i hvert fald vil forstå det, jeg nu siger. Selvfølgelig kan man – og man havde tilløb til det i 1912, hvorefter man forlod det – også gøre den gifte kvinde ansvarlig for at betale sin egen skat, i dette tilfælde, hvor det drejer sig om det arbejde, den gifte kvinde yder i den fælles bedrift, ved naturligvis at lade hende betale skat i forhold til det arbejde, hun yder, den tid, hun bruger, og den slags arbejde, det er. Der er ingen anden fremgangsmåde.

Må jeg sige, at den gældende lovgivning sættes vel egentlig bedst i relief af den sag, der var for et par år siden. En kvinde havde som særlig en bedrift, hvor der var ansat, jeg tror, det var en snes mennesker. Hendes mand bliver arbejdsløs, hvorefter hun siger: ja men du kan da komme ned på min virksomhed – som hun selv ejer, for hun var direktør og havde været det i 10 år. Han kommer dørned, og man finder et passende arbejde til ham til en passende løn. Alt går godt, indtil skattevæsenet opdager det, hvorpå det meddeler, at nu er det naturligvis ham, der skal have direktørlønnen, og så kan hun få en løn – dengang var det løn som medhjælpende hustru – på 30.000 kr.

Er det ikke en skandale, at man i det danske samfund – der har så travlt med at fortælle andre samfund, når de diskriminerer – fra de gifte kvinders side må finde sig i den slags, at denne kvinde må føre en årelang forhandling med skattevæsenet for at få anerkendt, at det selvfølgelig fortsat er hende, der er direktør, og manden, der er medhjælper?

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kan ikke hidse mig op til hr. Bernhard Baunsgaards højde med hensyn til at være kvindesagsforkæmper, ud over at jeg må indrømme, at de skal have nøjagtig ligestilling med mændene. Det mener jeg også at de har i den nuværende lovgivning, stort set da, på dette område. At man så i bemærkningerne skriver det lidt forkert, er jo en anden side af sagen.

Lad mig sige, at vi på den ene side er positive over for forslaget, nemlig ud fra betragtninger om den familiemæssige enhed, men vi må på den anden side indrømme, at forslaget har den svaghed: hvem skal kontrollere, hvor meget den medhjælpende hustru arbejder? Det er forbistret svært at finde ud af. Det har enhver, der har haft med skatteligning at gøre, fundet

ud af. Det er særdeles svært at finde ud af, hvem der er medhjælpende. Og mange gange er de, man sætter som medhjælpende, overhovedet ikke medhjælpende, mens de, man nægter er det, er mere medhjælpende end de, man giver status som medhjælpende.

På den anden side må man sige, at forslaget kun begunstiger dem, som ligger over 80.000 kr. i indtægt. De, der ligger derunder, får ikke en pind gavn af forslaget og ikke gavn af den lov, der er i øjeblikket. Jo højere vi kommer op med proportionalstrækket, jo mindre gavn får de mindre indtægter selvfølgelig af det.

Vi mener, at forslaget måske kan være banebrydende derved, at vi får det splittingsystem igennem, som vi ønsker. Hvis det er sådan, at man vælger et fuldstændigt splittingsystem her, der jo ikke tager hensyn til, om man kan bevise, at ægtefællen er medhjælpende, for det kan man selvfølgelig ikke, så er det selvfølgelig naturligt at gå videre og sige: ja men så må vi dele alle familiemæssige indtægter. Så har man løst problemet, og det er let og smertefrit. Det koster nogle millioner, det indrømmer jeg, men det vil i alt fald være retfærdigt.

Nogle siger selvfølgelig, som bl. a. hr. Ole Olsen, at hver person skal beskattes for sig. Ja vel. Det er vi også helt inde på, men så må man så sandelig også selv betale de udgifter, der er forbundet med at erhverve sin indtægt hver for sig. Så må man selv betale sine vuggestueudgifter, sine børnehaveudgifter osv. Vel, så kan vi godt gå den vej. Så får vi også respekt for den hjemmearbejdende husmoder.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet er enig med forslagsstillerne i, at skattevilkårene for medhjælpende hustruer i dag er urimelige. De indebærer nemlig kønsdiskriminering, og de indebærer et indkomstfordelingsloft for den ene af ægtefællerne, som ofte vil virke forfærdelig urimeligt. Vel kan dette loft omgås, fordi man kan bytte hjemmearbejdet om med udearbejde, men vi ser ingen som helst anledning til, at der skal være en samfundssystemmæssig tilskyndelse til at foretage noget sådant. Det er næppe til fordel for hverken den ene eller den anden ægtefælle eller for den nye arbejdsgeber eller sågar for samfundet. Med denne baggrund er det rimeligt at gøre op med systemet, som vi kender det i dag.

Retsforbundet vil da godt være med til at